

full DOMINICAL

CARTA DOMINICAL

† JOAN JOSEP OMELLA OMELLA
Arquebisbe de Barcelona

Incorporats a Crist

La segona estança on ens introdueix l'Eucaristia, quan combreguem dignament, és la de la incorporació: ens col·loca en el seu cos, ens fa el seu Cos, membres seus.

«Aquest sagrament —diu sant Albert el Gran, al segle XII— ens transforma en Cos de Crist a fi que siguem

os dels seus ossos, carn de la seva carn, membres dels seus membres» (*Catequesis mistagògiques*, IV, 3, PG 33, 1100). No es tracta només d'obrir la porta de casa nostra, del nostre cor, a Crist o d'entrar en l'estatge de Déu, en la seva intimitat. Es tracta d'alguna cosa més profunda i incomprensi-

ble per a la intel·ligència humana; es tracta de *formar un sol cos* amb Crist per mitjà de la Comunió Eucarística. Es tracta de *posseir* el Ressuscitat i de *ser posseïts* per Ell.

Necessitem aturar-nos i rumiar en el silenci del cor aquestes paraules de sant Albert el Gran. És un misteri

que esglaiia i que llança cap a camins insospitats de grandesa i de santedat. Sant Pau ha recorregut a expressions noves fins aleshores per expressar aquest gran misteri. Ho dirà amb paraules com: «cosepultats amb Crist» (*Rm* 6,4), «hereus amb Crist» (*Rm* 7,17), «semblants a Ell en la seva mort» (*Fip* 3, 10), «morts en Crist» (*Rm* 6,8) i «vivint en Crist per sempre» (*Rm* 8,13). És a dir, que «som una mateixa cosa amb Ell» (*Rm* 6,5), «edificats i arrelats en Ell» (*Col* 2,6). Completament incorporats en Ell.

Sant Ciril d'Alexandria, al segle V, arriba fins i tot a dir que posseïm la mateixa corporalitat de Crist: «Per un sol cos, el seu, beneeix els qui creuen en Ell gràcies a la comunió mística, i els fa ser co-corporals amb Ell i entre ells» (*In Joannem* XI, 11, 998). Sant Pau dirà que «som membres del mateix cos i compartim la mateixa promesa en Crist Jesús» (*Ef* 3,6).

El gran misteri de l'Encarnació de Jesucrist ens porta a descobrir, i a celebrar, que Crist s'ha unit a la nostra naturalesa. En l'Eucaristia celebrem que *Crist es fa seu* el nostre cor. Unint-se al nostre cos i la nostra ànima, regna sobre les ànimes i sobre els cossos. Llavors entenem el que diu sant Pau: «El cos és per al Senyor i el Senyor per al cos» (*1Co* 6,13). Per mitjà de l'Eucaristia l'amor de Crist ens envaeix completament i nosaltres el posseïm del tot. «Res pot subsistir, res pot ja entrar en el nostre cos —diu Nicolau Cabasilas— quan Crist l'omple amb la seva presència i ens envolta completament». Llavors som un en Crist. I podem dir amb sant Pau: «Ja no sóc jo, és Crist qui viu en mi» (*Ga* 2,20). Necessitem temps de silenci contemplatiu per anar assaborint i comprenent tantes meravelles: com n'és de bo el Senyor.

Que Déu us beneeixi a tots.

ACTUALITAT

Admissió a ordes

El proper dilluns 14 de març, a les 20 h, l'arquebisbe Joan Josep Omella presidirà la celebració de l'eucaristia on seran admesos a ordes els seminaristes Pere Alavedra, Pep Roca, Alberto Mo-

reno-Palancas i Mario Pardo. La celebració tindrà lloc a la capella del Seminari Conciliar de Barcelona (c/ Diputació, 231). Donem-ne gràcies a Déu i preguem per ells!

ENTREVISTA

Amb fidelitat i humilitat

JOAQUIM BLAS PASTOR

El Gran Cancellier de l'Ateneu Universitari Sant Pacià, Mons. Joan Josep Omeïlla, ha nomenat el Dr. Joaquim Blas vicedegà de la Facultat Antoni Gaudí (FHEAG). Professor d'història de l'Església a la FHEAG i de patologia a l'IREL, Mn. Blas, rector d'Almacelles i de Sucs (Segrià), demana a Déu «la força per rectificar cada cop que no exerceixi el càrrec amb fidelitat (de *fides*, fe), perquè he de creure en aquest projecte universitari, i humilitat (d'*humus*, terra), perquè he de fer-ho tocant de peus a terra».

Què ens ensenyen avui els Pares de l'Església?

Els Pares —i Mares, que també n'hi ha!— de l'Església són com aquella llevadora venerable, que ens va acompanyar quan sortíem de la mare, a qui visitem de grans. La seva paraula ens refereix les beceroles de la nostra vida, però escoltant-la se'ns dibuixa el sentit del nostre futur. La veu dels Pares ens madura fins a esdevenir nosaltres també capaços d'acompanyar la naixença d'una teologia esdevinguda carn del nostre present.

Quin és el seu Pare de referència?

Ireneu de Lió. És el mestre dels meus mestres. El tracte assidu, l' enamorament i la fascinació tenen molta culpa. A banda d'això hi ha la seducció que exerceix el seu discurs: eixit i auster en la forma i ubèrrim en el pensament que apunta dibuixant magistralment el misteri de la comunió de Déu amb la nostra carn i amb la nostra història.

Com valora l'aposta de la FHEAG per la música sacra?

Els antics entenen la música com l'art d'expressar l'harmonia de l'univers. La comprensió del pensament, la història i l'art cristians és també una comprensió musical. La nostra oferta docent no podia romandre amputada d'aquesta dimensió essencial; per això, el curs vinent oferirem el primer diploma de música sacra de Catalunya.

Òscar Bardají i Martí

GLOSSA

ENRIC PUIG JOFRA, SJ
Secretari general de la FECC

L'entrepà, el cafè i la fruita

Matí d'un dia feiner. Passo, com gairebé cada jornada, per un carrer força transitat. Són les nou del matí. En un dels edificis, en l'espai d'accés a un local comercial tancat de fa temps, hi dorm un home jove d'uns trenta anys. Fa temps que utilitza aquest lloc, força reduït, com a dormitori. Si hi passo més tard, constato que, quan es lleva, recull el matalàs, la manta i el coixí en un racó i deixa l'espai endreçat. Avui, encara dorm. Observo la tapa d'una capsa de cartró al costat del matalàs. Dins hi ha un entrepà, un cafè o un cafè amb llet en un got de plàstic protegit i una peça de fruita, una taronja. Algú ha pensat en ell, en la seva situació i li ha deixat l'esmorzar.

Són moltes les persones i famílies que es troben en situacions de necessitat semblants. Les circumstàncies que els hi han portat són diverses, però aquesta perifèria de la nostra societat es manté, es cronifica i, fins i tot, pot agafar aires de normalitat i deixar-nos insensibles. Podem cercar-ne motius. Sabem que la pobresa té les arrels en causes molt diverses: les actuacions econòmiques desencertades, les estructures socials que generen i agreuen

situacions de marginació, les actuacions polítiques que ignoren la situació i les necessitats de la ciutadania, els egoïsmes personals i col·lectius que tanquen els ulls a moltes realitats i volen ignorar-les... Tot això és ben cert, però molt lluny de justificar la passivitat i fer-nos desentendre'ns del tema, ens ha de moure a respondre-hi, a implicar-nos-hi: «Doneu-los menjar vosaltres mateixos» (Mt 14,16).

Aquestes situacions personals i estructurals apopen a la humanitat sofront i demanen una compassió que implica, que fa posar en la situació de l'altre i que ens ha d'interpel·lar sobre com vivim, com compartim; que ens demana testimonis de fraternitat, d'amor... per fer front a la responsabilitat que hi tenim. Actuar personalment, col·laborar i donar suport a les iniciatives institucionals que hi fan front. «Comparteix el teu pa amb els qui passen fam [...]». No els defugis, que són germans teus» (Is 58,7). Perquè cal donar respostes estructurals, globals, generals, sí, però també persona a persona. És el que l'anònim donant va fer aportant l'entrepà, el cafè i la fruita, signe, també, de l'Amor de Déu.

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

Una mujer enjuga el rostro de Jesús

HNA. M. DE LOS ÁNGELES MAESO ESCUDERO

Franciscana de los Sagrados Corazones

Le seguía una gran multitud de gente, unas mujeres lloraban conmovidas (Lc 23,27). Lágrimas de dolor, de oscuridad, de ternura, de agradecimiento.

Una mujer, valiente y decidida, se sobrepona al temor, sortea a los soldados. La conducen la misericordia y el amor. Por dar un pequeño alivio, se expone. Ofrece lo poco que tiene, con el velo toma el rostro de Jesús entre sus manos y lo enjuga.

Francisco nos invita: «La comunidad evangelizadora se mete con obras y gestos en la vida cotidiana de los demás, achica distancias, se abaja hasta la humillación si es necesario, y asume la vi-

da humana, tocando la carne sufriente de Cristo en el pueblo» (EG 24).

«Llevemos en nuestra oración el dramatismo de hechos y situaciones que en estos días afligen a muchos hermanos nuestros en todas las partes del mundo», nos exhortaba Benedicto XVI.

El Señor, misericordioso, vuelto hacia nosotros nos enjugará las lágrimas y abrirá nuestros ojos a la verdad pascual; en nuestro corazón, como en aquel lienzo de la mujer, dejará plasmado su rostro.

Que la Mujer Dolorosa, que va al encuentro de su Hijo en el camino del Calvario, nos muestre a Jesús, imagen del Dios misericordioso.

Lectures missa diària i santoral

14. ■ Dilluns (lit. hores: 1a setm.) [Dn 13,1-9.15-17.19-30.33-62 (o bé: 13,41c-62) / Sl 22 / Jn 8,12-20]. Sant Arnal, abat benedictí i màrtir (1255); santa Matilde (†958), emperadriu germanica; santa Florentina, verge.

15. ■ Dimarts [Nm 21,4-9 / Sl 101 / Jn 8,21-30]. Santa Madrona (s. II), vg. i mr. de Tessalònica; sant Ramon (Raimundo) de Fitero, abat català, fund. Orde de Calatrava; santa Lluïsa de Marillac (†1660), fund. Filles de la Caritat (FC, paüles); sant Climent Maria Hofbauer, prev. redemptorista.

16. ■ Dimecres [Dn 3,14-20.91-92.95 / Sl: Dn 3,52-56 / Jn 8,31-42]. Sant Agapit (†341), bisbe de Ravenna; sant Heribert, bisbe de Colònia (999); sant Ciríac i companys, mrs. (308) a la Via Salària; sant Abraham (s. IV), ermità, de Mesopotàmia; santa Eusèbia, vg.

17. ■ Dijous [Gn 17,3-9 / Sl 104 / Jn 8,51-59]. Sant Patrici (†461), bisbe i evangelitzador d'Irlanda. Sant Josep d'Arimatea, seguidor i amic de Jesús.

18. ■ Divendres [Jr 20,10-13 / Sl 17 / Jn 10,31-42]. Sant Ciril de Jerusalem (315-386), bisbe i doctor de l'Església. Sant Salvador d'Horta, religiós franciscà, de Santa Coloma de Farners (la Selva), morí a Càller (Sardenya, 1567).

19. □ Dissabte [2Sa 7,4-5a.12-14a.16 / Sl 88 / Rm 4,13.16-18.22 / Mt 1,16.18-21.24a (o bé: Lc 2,41-51a)]. Solemnitat de sant Josep, espòs de la Verge Maria, natzarè, patró de l'Església universal i dels agonitzants, i també dels fusters. Sant Amanç o Amanci (s. VII), diaca romà i mr. a Flandes.

20. ■ † Diumenge vinent, Diumenge de Rams o la Passió del Senyor (lit. hores: 2a setm.) [Is 50,4-7 / Sl 21 / Fl 2,6-11 / Lc 22,14-23,56 (o bé: 23,1-49)]. Sant Ambrós de Siena, religiós dominicà; sant Martí de Dumiò, bisbe; santa Fotina, mr. samaritana; santes Eufèmia i Alexandra, màrtirs.

DIUMENGE V DE QUARESMA

Lectura del llibre d'Isaïes (Is 43,16-21)

El Senyor, el qui obrí enmig del mar un camí, una ruta enmig de l'aigua impetuosa, el qui féu sortir per a la batalla carros i cavalls, guerrers valents i fornits i tots caigueren, no s'aixecaren mai més, s'apagaren com un ble consumit, ara diu això: «No recordeu més els temps passats, no penseu més en les coses antigues; estic a punt de fer una cosa nova que ja comença a néixer, ¿no us n'adoneu? Pel desert faré que hi passi un camí, que corrin rius per la solitud, els animals feréstecs, xacals i estruços, em glorificaran en veure que poso aigua en el desert, que abunden els rius en la solitud, perquè begui el meu poble que jo m'he escollit. Aquest poble que m'he configurat proclamarà la meua lloança.»

Salm responsorial (125)

R. És magnífic el que el Senyor fa a favor nostre, amb quin goig ho celebrem!

Quan el Senyor renovà la vida de Sió / ho creiem un somni; / la nostra boca s'omplí d'alegria, / de crits i de rialles. R.

Els altres pobles es deien: «És magnífic / el que el Senyor fa a favor d'ells». / És magnífic el que el Senyor fa a favor nostre, / amb quin goig ho celebrem! R.

Renoveu la nostra vida, Senyor, / com l'aigua renova l'estepa del Nègueb. / Els qui sembraven amb llàgrimes als ulls, / criden de goig a la sega. R.

Sortien a sembrar tot plorant, / emportant-se la llavor; / i tornaran cantant d'alegria, / duent a coll les seves garbes. R.

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Filipis (Fl 3,8-14)

Germans, tots els avantatges que jo pogués tenir, els considero desavantatjosos comparats amb el valor que té poder conèixer Jesucrist, el meu Senyor. Per ell m'he avingut a perdre tot avantatge i a considerar-lo com a escòries a canvi de guanyar Crist i veure'm incorporat a ell. Ni tan sols sóc just gràcies a una justícia meua guanyada perquè he observat la Llei, sinó gràcies a aquella justícia que prové d'haver cregut en Crist, vull dir aquella justícia que Déu dóna als creients. El meu desig és conèixer Crist i experimentar el poder de la seva resurrecció, compartir la seva passió i configurar-me a la seva mort, per poder arribar finalment a ressuscitar d'entre els morts. No vull pas dir amb això que ja he obtingut aquella plenitud que busco; corro amb l'esperança d'apoderar-me'n; puc fer-ho, ja que Jesucrist s'apoderà de mi. Germans, no m'imagino pas haver-me'n apoderat; el que faig és oblidar-me dels avantatges que he deixat enrera i llançar-me tot jo cap allò que tinc al davant; corro cap a la meta per guanyar el premi de la cursa que Déu ha convocat allà dalt en Jesucrist.

✠ Lectura de l'evangeli segons sant Joan

(Jn 8,1-11)

En aquell temps, Jesús se n'anà a la muntanya de les Oliveres i l'endemà de bon matí es presentà de nou al temple. Tothom acudia al seu entorn i ell, assegut, els ensenyava.

Els mestres de la Llei i els fariseus li portaren una dona que havia estat sorpresa cometent adulteri. La posaren al mig i li digueren: «Mestre, aquesta dona ha estat sorpresa en el moment de cometre adulteri. Moisès en la Llei ens ordenà d'apedregar-les, aquestes dones. I vós, ¿què hi dieu?» Li feien aquesta pregunta insidiosament, buscant un pretext per acusar-lo. Però Jesús s'ajupí i s'entretenia dibuixant a terra amb el dit. Ells continuaren insistint en la seva pregunta. Llavors Jesús alçà el cap i els digué: «Aquell de vosaltres que no tingui cap pecat que comenci a tirar pedres». Després s'ajupí i continuà dibuixant a terra. Ells, quan van sentir això, s'anaren retirant l'un darrera l'altre, començant pels més vells. Jesús es quedà sol, i la dona era allà al mig. Jesús alçà el cap i digué a la dona: «¿On són? ¿Ningú no t'ha condemnat?» Ella contestà: «Ningú, Senyor». Jesús digué: «Tampoc jo no et condemno. Vés-te'n, i d'ara endavant no pequis més.»

Lectura del libro de Isaías (Is 43,16-21)

Esto dice el Señor, que abrió camino en el mar y una senda en las aguas impetuosas; que sacó a batalla carros y caballos, la tropa y los héroes: caían para no levantarse, se apagaron como mecha que se extingue. «No recordéis lo de antaño, no penséis en lo antiguo; mirad que realizo algo nuevo; ya está brotando, ¿no lo notáis? Abriré un camino en el desierto, corrientes en el yermo. Me glorificarán las bestias salvajes, chacales y aves-truces, porque podré agua en el desierto, corrientes en la estepa, para dar de beber a mi pueblo elegido, a este pueblo que me he formado para que proclame mi alabanza.»

Salmo responsorial (125)

R. El Señor ha estado grande con nosotros, y estamos alegres.

Quando el Señor hizo volver a los cautivos de Sión, / nos parecía soñar: / la boca se nos llenaba de risas, / la lengua de cantares. R.

Hasta los gentiles decían: / «El Señor ha estado grande con ellos». / El Señor ha estado grande con nosotros, / y estamos alegres. R.

Recoge, Señor, a nuestros cautivos / como los torrentes del Negueb. / Los que sembraban con lágrimas / cosechan entre cantares. R.

Al ir, iba llorando, / llevando la semilla; / al volver, vuelve cantando, / trayendo sus gavillas. R.

Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Filipenses (Flp 3,8-14)

Hermanos:

Todo lo considero pérdida comparado con la excelencia del conocimiento de Cristo Jesús, mi Señor.

Por él lo perdí todo, y todo lo considero basura con tal de ganar a Cristo y ser hallado en él, no con una justicia mía, la de la ley, sino con la que viene de la fe de Cristo, la justicia que viene de Dios y se apoya en la fe.

Todo para conocerlo a él, y la fuerza de su resurrección, y la comunión con sus padecimientos, muriendo su misma muerte, con la esperanza de llegar a la resurrección de entre los muertos.

No es que ya lo haya conseguido o que ya sea perfecto: yo lo persigo, a ver si lo alcanzo como yo he sido alcanzado por Cristo.

Hermanos, yo no pienso haber conseguido el premio. Sólo busco una cosa: olvidándome de lo que queda atrás y lanzándome hacia lo que está por delante, corro hacia la meta, hacia el premio, al cual me llama Dios desde arriba en Cristo Jesús.

✠ Lectura del santo Evangelio según san Juan

(Jn 8,1-11)

En aquel tiempo, Jesús se retiró al monte de los Olivos. Al amanecer se presentó de nuevo en el templo, y todo el pueblo acudía a él, y, sentándose, les enseñaba.

Los escribas y los fariseos le traen una mujer sorprendida en adulterio, y, colocándola en medio, le dijeron: «Maestro, esta mujer ha sido sorprendida en flagrante adulterio. La ley de Moisés nos manda apedrear a las adúlteras; tú, ¿qué dices?»

Le preguntaban esto para comprometerlo y poder acusarlo. Pero Jesús, inclinándose, escribía con el dedo en el suelo.

Como insistían en preguntarle, se incorporó y les dijo: «El que esté sin pecado, que le tire la primera piedra.»

E inclinándose otra vez, siguió escribiendo.

Ellos, al oírlo, se fueron escabullendo uno a uno, empezando por los más viejos. Y se quedó solo Jesús, con la mujer en medio, que seguía allí delante.

Jesús se incorporó y le preguntó: «Mujer, ¿dónde están tus acusadores? ¿ninguno te ha condenado?»

Ella contestó: «Ninguno, Señor.»

Jesús dijo: «Tampoco yo te condeno. Anda, y en adelante no peques más.»

COMENTARI

ORIOI TUÑÍ, SJ

Jesús perdona

Avui tenim el text de la dona adúltera perdonada. És un fragment de caire i tarannà lucà, que tenim en l'evangeli segons Joan. El missatge central, el perdó (d'una pecadora), correspon molt de prop a un dels grans temes més desenvolupats en Lluc. De fet, alguns manuscrits antics tenen aquest episodi en la darrera setmana de Jesús a Jerusalem de Lluc, abans de la pasqua de Jesús (Lc 21, 38).

El text ens situa en la muntanya de les oliveres (una formulació que no tenim mai en Joan), que ofereix un indret per passar la nit. De bon matí, Jesús entra a Jerusalem i va al temple a ensenyar («cada dia ensenyava en el temple», Lc 19,47; cf. 20,1; 21,27; 22,53). Li porten una dona sorpresa en un acte d'adulteri. Els qui l'hi porten són els mestres de la Llei (que no apareixen mai a Joan) i els fariseus. La nota del redactor informa el lector que la intenció és de situar Jesús en front de la Llei. Aquesta nota ja insinua que Jesús no condemnarà la dona. Però la tàctica de Jesús desconcerta tothom. Com si no volgués respondre a la pregunta sobre la lapidació, Jesús es posa a dibuixar a terra amb el dit. Tanmateix, davant la insistència dels acusadors, Jesús fa una observació cabdal: «Aquell de vosaltres que no sigui pecador (amb una expressió que només s'utilitza aquí en tot el Nou Testament), que tiri la primera pedra». I Jesús segueix dibuixant a terra. Tots se'n van, començant pels més vells. Ningú no la condemna. Jesús, tampoc.

Com ja hem dit, el tema es correspon amb el missatge central de Lluc que vam veure diumenge passat en la paràbola del pare que estima apassionadament els seus fills. La implicació és que tots som pecadors i, per tant, que tots som objecte de la compassió i la misericòrdia de Jesús. Tanmateix, cal que ho reconeguem. Si ens creiem justos, aleshores l'amor de Jesús no arribarà a nosaltres, com passa en la paràbola del fariseu i el publicà (Lc 18,9-14). El missatge d'avui s'aplica a una pobra pecadora però s'estén a tothom.

AGENDA

Activitats del senyor arquebisbe

Dilluns 14, a les 11 h. Reunió del Consell Episcopal, amb Mons. Sebastià Taltavull, entre d'altres. Al Palau Episcopal.

Dies 15, 16 i 18. Visita als arxiprestats de la Catedral, Sant Andreu i la Puríssima Concepció, respectivament.

Dissabte 19, a les 11 h. Eucaristia a la parròquia de Sant Josep de Badalona amb motiu de la festa patronal.

Actes

Celebració solemne de l'himne de l'Akathistos a la parròquia M. D. de Núria (c/ Bon Pastor, 7-9). Divendres 18 març, cinquè de Quaresma, (19 h), pregària ecumènica a la Mare de Déu amb l'himne de l'Akathistos, antiga pregària oriental amb gran contingut espiritual i dogmàtic que ajuda a entendre com la maternitat de Maria troba continuïtat i acompliment en el Misteri Pasqual.

Semana Santa en la pquia. M. D. dels Àngels (c/ Balmes, 78). *Domingo de Ramos* (12 h) benedicció; 12.30 h missa familiar. *Miércoles 23* (18.30 h),

celebración penitencial. *Jueves Santo* (17.30 h) misa; 19.30 h Cena del Señor; 21 h vigilia eucarística. *Viernes Santo* (9 h) laudes; 10 h viacrucis desde la pquia. Sant Ramon de Penyafort; 12 h commemoració de la muerte del Señor; 19 h meditació al pie de la cruz. *Sábado Santo* (10 h) laudes y meditació; 19.30 h vigilia pascual. *Domingo* (12.30 h) misa.

Setmana Santa a la basílica de la Puríssima Concepció (c/ Aragó, 299). *Diumenge de Rams* (11 h), benedicció al claustre i a les 13 h a la pl. de l'església; 19 h, vespres. *Dijous Sant* (19 h), concert de música sacra; 19.30 h, Cena del Senyor. *Divendres Sant* (8 h), ofici de tenebres i laudes; 12 h, Passió del Senyor; 18 h, viacrucis des de Sant Francesc de Sales, adoració de la Creu a la basílica i *Ruah* (escenes de la resurrecció). *Dissabte Sant* (21 h), vetlla pasqual. *Diumenge* (11.30 h), missa de Pasqua; 19 h, vespres solemnes.

«Eutanàsia i Testament Vital». Dia 15 març (17.30-19 h), trobada monogràfica, amb Mn. Joan M. Bajo, delegat de Pastoral de la Salut del bisbat de Tortosa i coordinador del SIPS. A la delegació de Pastoral de la Salut (c/ Sant Pau, 101). Es prega confirmació al t. 933 171 597 (9.30-14.30 h).

Arxiprestat de la Vall d'Hebron. Divendres 18 març (20 h), trobada «Vine i veuràs» a la parròquia Verge de Natzaret (c/ Juan de Mena 29, baixos).

Sessions de reflexió de l'actualitat cultural i religiosa. Dilluns 14 de març (19 h), amb Josep Playà, periodista de *La Vanguardia*. A l'auditori de la FJM (c/ València 244, 1r). Informació: t. 934 880 888, a/e: www.fundaciojoanmaragall.org

Asociación de Adoradoras del Santísimo Sacramento (Esclavas del Sagrado Corazón) (c/ Mallorca, 232). Dia 17 marzo (12 h), oración ante el Santísimo. 12.30 h, Eucaristía.

Institut Emmanuel Mounier. Dijous 17 març (19 h), taula rodona «L'Europa econòmica i social. Bioeconomia», amb Enric Munt, Ignasi Yebra i Josep M. Viedma. Al Seminari (c/ Diputació, 231).

Unió Espiritual de Mares. Dia 16 de març (17 h), eucaristia i celebració del perdó, amb el P. Anton M. Vilarrubias. A Riera St. Miquel, 1 bis). Informació: t. 934 351 845 (Montserrat Soler).

Conferència quaresmal. Dijous 17 de març (20.30 h), «La paràbola del bon samarità: icona de la Misericòrdia del Pare», amb el P. Abat de Montserrat. Organitza l'arxiprestat de Badalona Nord, Montgat i Tiana. A la pquia. de Sant Francesc d'Assís (c/ Tramuntana 14-16, Badalona).

Festa de la baixada de la M. D. a Tortosa. Dissabte 19 març (11 h), missa solemne a la pquia. de santa Maria del Pi de Barcelona. Durant l'ofertori, les

mares que esperen fills i les famílies amb nens podran oferir-los a la Verge. Informació: t. 932 014 723.

Entrañas de misericòrdia. Jesús, ternura de Dios, de Pedro Fraile Yécora. Dimarts 15 març (19 h), al Seminari Conciliar (c/ Diputació, 231). Hi intervinen: Javier Velasco-Arias, professor de Bíblia a l'ISCREB, Quique Fernández, de Escola d'Animació Bíblica i l'autor.

Equips de la Mare de Déu de Catalunya i Menorca. Dissabte 9 d'abril (10-18 h), trobada general «No passem de llarg. Compromesos!», a l'Escola Pia de Terrassa (c/ del Col·legi 14, Terrassa). Informació i inscripcions (fins al 15 de març): t. 934 675 551.

In memoriam

Mn. Miquel Bada Elias.

Morí l'1 de març a la Residència Sacerdotal Sant Josep Oriol, als 82 anys de vida cristiana i 58 de ministeri sacerdotal. Durant 28 anys fou rector de la pquia. de Santa Eulàlia de Vilapicina. També fou consiliari diocesà del moviment de persones grans Vida Creixent i coordinador del servei pastoral en els tanatoris. «La seva vida ha estat una benedicció», va dir Mons. Sebastià Taltavull en la missa exequial.

CARTA DOMINICAL

† JUAN JOSÉ OMELLA OMELLA
Arzobispo de Barcelona

Incorporados a Cristo

La segunda morada en la que nos introduce la Eucaristía, cuando comulgamos dignamente, es la de la incorporación: nos coloca en su Cuerpo, nos hace su Cuerpo, miembros suyos.

«Este sacramento —dice san Alberto Magno, en el siglo XII— nos transforma en Cuerpo de Cristo a fin de que seamos hueso de sus huesos, carne de su carne, miembros de sus miembros» (*Catechesis Mistagógicas*, IV, 3, P.G. 33, 1100). No se trata solamente de abrir la puerta de nuestra casa, de nuestro cora-

zón, a Cristo o de entrar en la morada de Dios, en su intimidad. Se trata de algo más profundo e incomprendible para la inteligencia humana; se trata de *formar un solo cuerpo* con Cristo por medio de la Comunión Eucarística. Se trata de *poseer* al Resucitado y de ser *poseídos* por Él.

Necesitamos pararnos y rumiarnos en el silencio del corazón esas palabras de san Alberto Magno. Es un misterio que sobrecoge y que lanza hacia caminos insospechados de grandeza y de santidad. San Pablo ha recurrido a expresiones nuevas has-

ta entonces para expresar ese gran misterio. Lo dirá con palabras como: «consepultados con Cristo» (*Rm* 6,4), «coherederos de Cristo» (*Rm* 7,17), «semejantes a Él en su muerte» (*Filip* 3,10), «muertos en Cristo» (*Rm* 6,8) y «viviendo en Cristo para siempre» (*Rm* 8,13). Es decir, que «somos una misma cosa con Él» (*Rm* 6,5), «edificados y enraizados en Él» (*Col* 2,6). Completamente incorporados en Él.

San Cirilo de Alejandría, en el siglo V, llega incluso a decir que poseemos la misma corporalidad de Cristo: «Por un solo cuerpo, el suyo, bendice a los que creen en Él gracias a la comunión mística, y les hace ser con-corporales con Él y entre ellos» (*In Joannem* XI, 11, 998). San Pablo dirá que «somos miembros del mismo cuerpo y partícipes de la misma Promesa en Cristo Jesús» (*Ef* 3,6).

El gran misterio de la Encarnación de Jesucristo nos lleva a descubrir, y a celebrar, que Cristo se ha unido a nuestra naturaleza. En la Eucaristía celebramos que Cristo se *adueña* de nuestro corazón. Uniéndose a nuestro cuerpo y nuestra alma, reina sobre las almas y sobre los cuerpos. Entonces entendemos lo que dice san Pablo: «El cuerpo es para el Señor y el Señor para el cuerpo» (*1Co* 6,13). Por medio de la Eucaristía el amor de Cristo nos invade por entero y nosotros lo *poseemos* por entero. «Nada puede subsistir, nada puede ya entrar en nuestro cuerpo —dice Nicolás Cabasilas— cuando Cristo lo llena con su presencia y nos envuelve completamente». Entonces somos uno en Cristo. Y podemos decir con san Pablo: «Ya no soy yo es Cristo quien vive en mí» (*Ga* 2,20). Necesitamos tiempos de silencio contemplativo para ir gustando y comprendiendo tantas maravillas: lo bueno que es el Señor.

Que Dios os bendiga a todos.

Seguiu-nos a les xarxes socials
www.esglesiabarcelona.cat

facebook.com/EsglesiaBarcelona
@esglesiabcn